

Potser amb grafismes

Josep Mari

POTSER AMB GRAFISMES EL VERSOS SORTIRIEN

Potser amb grafismes els versos sortirien
més feliços que mai;
l'esplendorosa i blanca fulla guillotada
em sobta en un abisme de paraules no dites,
de paraules tallades en mil instants dispersos.
Era ahir que pensava sols poder escriure uns versos?
La nit m'acompanyava
i asserenava, així, esgarriats després.
Grafismes o lletres —tant se val— se m'exalten
boten entre els meus ulls, ballen, belluguen, salten
la línia acostumada del poema,
els rectilinis límits del rectangle.
Les paraules no són més enlla d'aquests límits,
envaïxen els murs, ja blancs per massa tòpics,
i no volen dir res.
Imaginar horitzons,
aire, matèria, escuma,
en la rugosa pell d'aquesta plana
em plau i m'enalteix, i fins em sembla
que puc no escriure més, que puc ser un altre.

8-I-74

PAISATGE IRREAL

Sembla talment que això és una figura
o un animal estàtic,
—mar i núvols confosos—, on l'espera
és fins i tot plaent.
Diminut món selvàtic!
Entre parets i camps la hum degota,
càlida i dolça mel definitiva,
que ungeix la tarda sacrífica i solemne.
El temps se m'ha enfonsat sota cada element,
mes no temo l'avis
d'aquesta esvelta solitud que em brota,
per bé que el sol s'aviu,
esplendí, figurant, devers la indefinida
línia horitzontal.
Paisatge miser, inicial ventura
del no-res entranyable que pastura
més llució que irreal.

24-VI-74

RACÓ DEL PORT

Les vermelles carenes dels vaixells, adornades,
ocultaran la mort que els esperava
sota la lenta, penserosa vela.
Amb la posta rodona, exacta i assequible,
l'aigua abelleix a la rotunda riba
i assaja amb nets pinzells procs profundes
que els antics mestres d'aixa ja esculprien en dia.
Petit racó del port, talment un hàlit
d'illúsia recull la teva estampa
vertical i severa i tre Potrena,
invertible penhora tremolosa,
per espirals cinètiques.

Matinada del 8-I-74